8 Ιανουαρίου 2026

Ιερομόναχος Ιάκωβος Βιγλιώτης (1872 – 8 Ιανουαρίου 1955)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

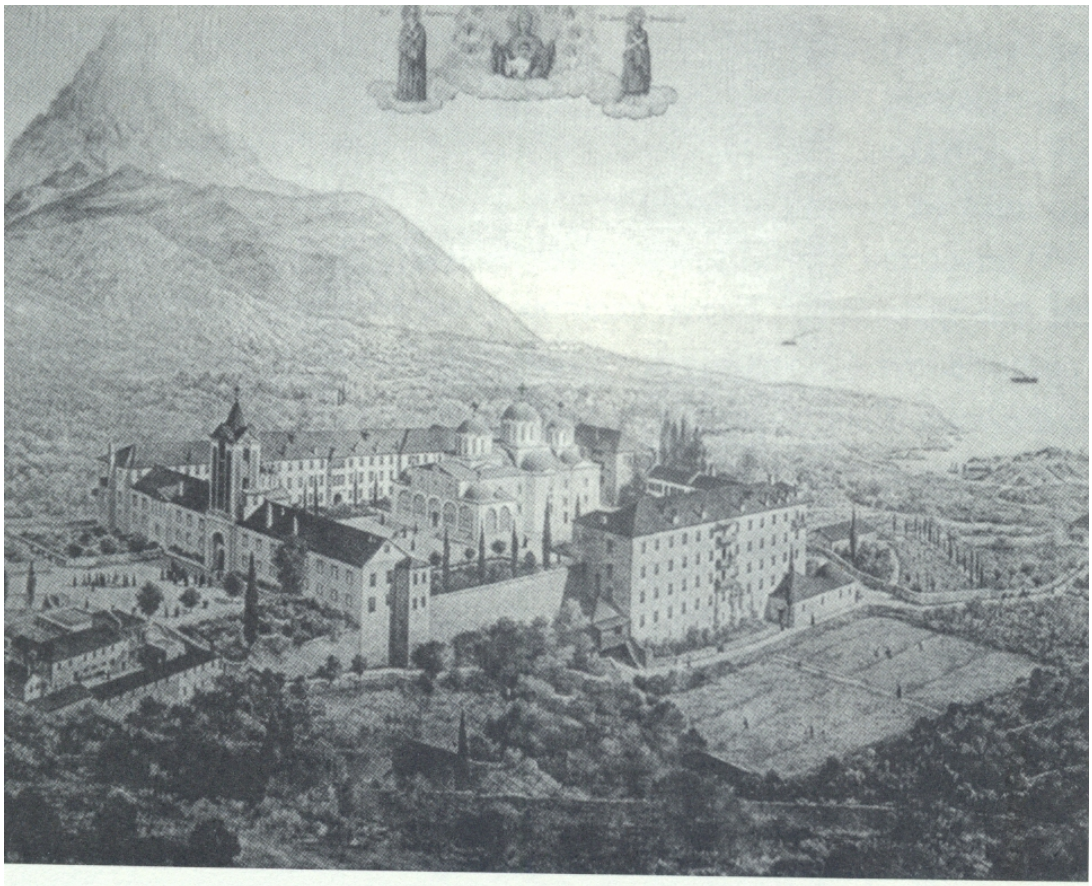

Χρωμολιθογραφία τῆς ἱερᾶς σκήτης Τιμίου Προδρόμου.

Ήταν από τη Χειμάρα της Β. Ηπείρου. Τελείωσε το Γυμνάσιο Ιωαννίνων. Στον πόλεμο του 1912-13 υπηρέτησε στον ελληνικό στρατό. Στο Άγιον Όρος όταν ήλθε,

πήγε πρώτα στη Βατοπεδινή σκήτη του Αγίου Δημητρίου. Δεν αναπαύθηκε εκεί και μετέβη στην ησυχαστι-κή Βίγλα της Μ. Λαύρας σ’ ένα καλύβι δίχως ναό. Με υπεράνθρωπους κόπους, μεταφέροντας υλικά από πολύ μακριά, κατάφερε να κτίσει ναό των Αγίων Τριών Ιεραρχών.

Ο Γέροντας Ιάκωβος ήταν ηθελημένα πάμφτωχος. Το καλύβι του ήταν ένα μικρό κελλί. Για στρώμα του είχε μία μπάλα από άχυρα. Είχε και άλλη μία για κάποιο σπάνιο επισκέπτη του. Εκεί αναπαυόταν με σκέπασμα την κάπα του. Για τον επισκέπτη του είχε φυλαγμένη μια παλιά κουβέρτα. Το καθημερινό του γεύμα ήταν λίγα χόρτα με τριμ-μένο παξιμάδι. Προσφάι του είχε και καμιά ελιά. Το ίδιο φαγητό είχε και για τους ξένους. Κάθε πρωί έδενε την αχυρόμπαλα και την έβαζε στη γωνιά της.

Υπήρξε φημισμένος Πνευματικός. Οι δαίμονες τον φοβούνταν για τη μεγάλη του νηστεία. Η σκληραγωγία του και η κακοπάθειά του ήταν υπερθαύμαστη. Ο ζήλος του, η αυταπάρνησή του, η αντοχή και η επιμονή του συγκινούσαν. Κάποτε συνέβη ένας πειρασμός μ’ ένα γείτονά του. Ο Γέροντας Ιάκωβος τον υπόμενε αδιαμαρτύρητα κι έθεσε το «ευλόγησον». Θεώρησε πως ο Θεός παραχώρησε τον πειρασμό, για να ταπεινωθεί περισσότερο και να θυμηθεί ότι κι εκείνος είχε κάποτε στενοχωρήσει τον Γέροντά του στη Βατοπεδινή σκήτη. Καλά που ήλθαν έτσι τα πράγματα, για να πληρώσει το χρέος του σε αυτή τη ζωή.

Ο παπα-Ιάκωβος ήταν ψηλός, γεροδεμένος, ειλικρινής και άδολος. Πάντοτε ήθελε να συμβουλεύει και με κάθε τρόπο να βοηθά τον συνάνθρωπό του. Έτσι έπαιρνε τον ντορβά του κι όποιον έβρισκε στον δρόμο καλοκάγαθα τον ρωτούσε αν έχει εξομολογηθεί, αν κοινωνά, αν αγαπά τον Χριστό. Αν του απαντούσε αρνητικά, έβγαζε το πετραχήλι του, τον εξομολογούσε, του διάβαζε συγχωρητική ευχή, τον συμβούλευε και τον κατευόδωνε με πολλές ευχές. Έτσι είχε βοηθήσει πολύ κόσμο, στήριξε αδύναμους, τους έκανε ν’ αλλάζουν τρόπο ζωής και τους πλησίασε στα άγια Μυστήρια της Εκκλησίας μας.

Όταν γέρασε πολύ ο Γέροντας Ιάκωβος και δεν μπορούσε να συντηρηθεί, τον πήραν οι Λαυριώτες στο μοναστήρι να γηροκομηθεί. Έμει-νε μόνο ένα δίμηνο. Αισθάνθηκε το τέλος του και θέλησε να πάει ν’ αναπαυθεί στο καλύβι των Τριών Ιεραρχών, που τόσο το αγαπούσε. Ένα απόγευμα, λοιπόν, άναψε το λαδοφάναρο και αναχώρησε κρυφά για το καλύβι του. Οι πατέρες στο Καθολικό διάβαζαν το Απόδειπνο. Σε όλο τον δρόμο παρακαλούσε θερμά: «Άγιοι Τρεις Ιεράρχες, αξιώστε με να έλθω να πεθάνω εκεί». Όλη τη νύχτα πήγαινε σιγά-σιγά. Μόλις πέρασε τη μάνδρα του καλυβιού του έσβησε το φανάρι του. Οι γείτονες από το Κελλί του Αγίου Μηνά τον είδαν και τον βοήθησαν να μπει στο καλύβι του. Μόλις πέρασε το

καλύβι του, είπε για τελευταία φορά: «Άγιοι Τρεις Ιεράρχες, αξιώστε με να έλθω να πεθάνω εκεί». Και με τα λόγια εκείνα ανεπαύθη μακαρίως ο μακάριος. Ήταν 8.1.1955.

Πηγές – Βιβλιογραφία

Ανδρέου Αγιορείτου μοναχού, Γεροντικό του Αγίου Όρους, τ. Α’, Αθήναι 1979, σσ. 192-195. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Αγιορείτικες Διηγήσεις του Γέροντος Ιω-ακείμ, Θεσσαλονίκη 1989, σσ. 157-159. Χρυσοστόμου Ροδοστόλου επισκόπου, Πόθος και χάρις στον Άθωνα, Άγιον Όρος 2000, σσ. 86-87.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Α΄, εκδ. Μυγδονία σ.523-524.